

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 3 września 2019 r.

Pozycja 171

POSTANOWIENIE z dnia 31 maja 2019 r. Sygn. akt Ts 189/17

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Justyn Piskorski,

po wstępnym rozpoznaniu, na posiedzeniu niejawnym, skargi konstytucyjnej Z.W. w sprawie zgodności:

art. 1a ust. 1 pkt 3 w związku z art. 5 ust. 1 pkt 1 lit. a i art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r. Nr 95, poz. 613, ze zm.) w brzmieniu obowiązującym do 1 stycznia 2016 r., w zakresie, w jakim „uzależnia zakwalifikowanie gruntów, budynków i budowli podlegających opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości do kategorii gruntów, budynków i budowli związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej (co skutkuje obowiązkiem zapłaty podatku od nieruchomości w wyższej stawce) wyłącznie od faktu prowadzenia przez osobę fizyczną (będącą właścicielem nieruchomości) działalności gospodarczej, a niezależnie od tego czy grunty, budynki i budowle faktycznie są związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez osobę fizyczną” z art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2 oraz art. 64 ust. 1 i 3 w związku z art. 2, art. 31 ust. 3, art. 84 i art. 217 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

nadać skardze konstytucyjnej dalszy bieg.

UZASADNIENIE

W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 21 września 2017 r. (data nadania), Z.W. (dalej: skarżący) wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

Skarga konstytucyjna została sformułowana w związku z następującą sprawą.

Decyzją z 16 stycznia 2014 r. (nr RWP.[...]) w sprawie wymiaru podatku od nieruchomości za 2014 r., Burmistrz Miasta i Gminy N. ustalił skarżącemu wymiar podatku od nieruchomości za 2014 rok. Skarżący, nie zgadzając się z tą decyzją odwołał się do Samorządowego Kolegium Odwoławczego w K., które decyzją z 6 sierpnia 2014 r. (nr [...]), utrzymało w mocy decyzję organu I instancji.

Skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w K. została oddalona wyrokiem z 21 listopada 2014 r. (sygn. akt [...]), zaś skarga kasacyjna – wyrokiem Naczelnego Sądu Administracyjnego z 16 maja 2017 r. (sygn. akt [...]).

Zdaniem skarżącego, zakwestionowane przepisy naruszają jego konstytucyjne prawo do własności środków pieniężnych poprzez: „obciążenie skarżącego obowiązkiem podatkowym, cechującym się nadmiernym fiskalizmem, w efekcie czego skarżący zapłacił podatek od nieruchomości w zawyżonej wysokości, tylko z tego tytułu, że jako osoba fizyczna, która jednocześnie prowadzi działalność gospodarczą, posiada nieruchomość, pomimo, iż nieruchomość, której jest właścicielem, nie ma jakiegokolwiek związku z prowadzoną przez skarżącego działalnością gospodarczą” oraz „poprzez nakładanie obowiązków podatkowych na podstawie regulacji legislacyjnie wadliwej i uchybiającej zasadzie proporcjonalności, w efekcie czego w tożsamym stanie faktycznym (brak faktycznego wykorzystywania nieruchomości w ramach przedsiębiorstwa) skarżący jako osoba fizyczna prowadząca działalność gospodarczą jest w gorszej sytuacji majątkowej (musi uiszczać wielokrotnie wyższe zobowiązanie w podatku od nieruchomości) niż byłby, gdyby działalności gospodarczej nie prowadził (był[b]y zobowiązany do zapłaty podatku od nieruchomości jak za grunty »pozostałe« w niższej wysokości)”.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. Zgodnie z art. 79 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, przedmiotem skargi konstytucyjnej jest ustawa lub inny akt normatywny, na podstawie którego sąd lub organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o wolnościach, prawach lub obowiązkach skarżącego, określonych w Konstytucji. Na etapie wstępnej kontroli Trybunał Konstytucyjny bada, czy skarga spełnia przesłanki, o których mowa w przywołanym przepisie Konstytucji oraz wymagania wskazane w art. 44, art. 53 i art. 77 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK), a także, czy nie zachodzą okoliczności przewidziane w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK.

2. Skargę konstytucyjną w imieniu skarżącego sporządził i wniósł pełnomocnik będący radcą prawnym. Do skargi załączono pełnomocnictwo (art. 53 ust. 2 pkt 3 u.o.t.p. TK).

3. Skarżący wyczerpał przysługującą mu drogę prawną, ponieważ wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 16 maja 2017 r. (sygn. akt [...]) jest prawomocny i nie przysługują od niego żadne zwyczajne środki zaskarżenia.

4. Dochowany został trzymiesięczny termin wniesienia skargi konstytucyjnej przewidziany w art. 77 ust. 1 u.o.t.p. TK. Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego został doręczony skarżącemu 21 czerwca 2017 r., a skarga została wniesiona 21 września 2017 r. (data nadania).

5. Problem przedstawiony w skardze konstytucyjnej dotyczy automatycznego kwalifikowania gruntów, będących w posiadaniu osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą, do kategorii gruntów związanych z prowadzeniem tej działalności. Osoby fizyczne prowadzące taką działalność występują bowiem na gruncie prawa podatkowego w dwojakim charakterze – jako przedsiębiorcy i jako osoby prywatne (w zakresie swojego majątku osobistego). Skarżący podnosi, że niezgodne z Konstytucją jest zakwalifikowanie gruntów znajdujących się w posiadaniu takich osób do gruntów związanych z prowadzeniem

działalności gospodarczej i – w konsekwencji – objęcie ich wyższą stawką podatkową niezależnie od tego, czy są one faktycznie z prowadzeniem takiej działalności związane. Jak wskazuje skarżący, w orzecznictwie sądowym ukształtowało się stanowisko, według którego już sama potencjalna możliwość wykorzystania przez podatników nieruchomości w ramach działalności gospodarczej implikuje konieczność zapłaty podatku w wyższej stawce.

6. W ocenie Trybunału skarżący prawidłowo określił przedmiot kontroli (art. 53 ust. 1 pkt 1 u.o.t.p. TK), a także wskazał, jakie przysługujące mu konstytucyjne prawa i w jaki sposób zostały – jego zdaniem – naruszone (art. 53 ust. 1 pkt 2 u.o.t.p. TK), oraz uzasadnił sformułowane w skardze zarzuty (art. 53 ust. 1 pkt 3 u.o.t.p. TK).

Skoro złożona skarga spełnia wymagania przewidziane w u.o.t.p. TK, a nie zachodzą okoliczności określone w art. 61 ust. 4 pkt 3 u.o.t.p. TK, to – na podstawie art. 61 ust. 2 u.o.t.p. TK – zasadne było nadanie jej dalszego biegu.